

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Només en edició electrònica degut a la pandèmia de la Covid-19

Núm.
795

12
abril
2020

Celebrem la Pasqua

Lluís Ramis, rector

A partir d'aquest dissabte per la nit, amb la Vetlla Pasqual comencem a celebrar la Pasqua del Senyor, celebració que es perllongarà cinquanta dies fins el Diumenge de Pentecosta, enguany el 31 de maig, amb la donació de l'Esperit Sant.

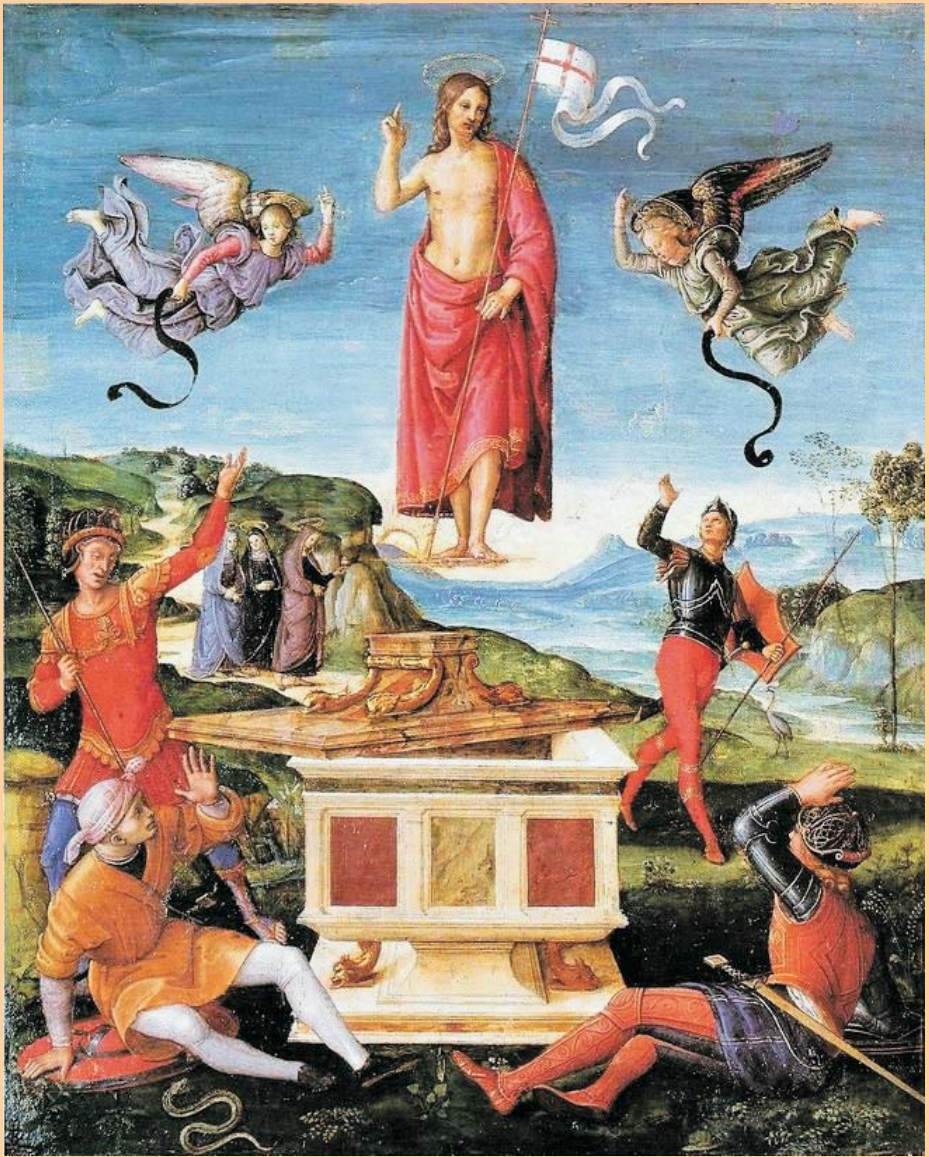

*Ritus del Foc Nou
al monestir de Poblet*

Ciri pasqual

A la Pasqua celebrem l'esdeveniment central del cristianisme, que Jesús ara viu per sempre (la seva resurrecció), que ha estat glorificat en la seva humanitat i divinitat a la dreta del Pare per tota l'eternitat (la seva ascensió) i que ens dóna el seu Esperit, l'Esperit Sant (Pentecosta), avançada per l'evangelista Joan al mateix dia de la resurrecció en la primera aparició de Jesús als apòstols (Jn 20, 22). Si ara

La Resurrecció de Crist, 1499-1502, Rafael

ja un ésser de naturalesa humana, encara que també divina, ha vençut a la mort, aquest és un anunci de què nosaltres units a Jesucrist també podrem fer-ho.

Durant aquests dies de Pasqua, Jesús ressuscitat és l'objectiu de les nostres mirades. El mirem a ell amb admiració i amor, sentint la joia de ser deixebles seus. Renovem la nostra fe en ell i en les seves promeses de vida eterna, i entenem millor el sentit del seu camí d'amor fidel fins a la mort.

Ara mirem la vida amb ulls nous, perquè creiem que Jesucrist ha transformat la humanitat i ha començat una nova creació. Ara la humanitat ha penetrat en la vida nova de Déu doncs el pecat i la mort han estat vençuts. I encara que el sofriment i el mal persisteixen, sabem que ja no tenen la darrera paraula.

El sopar a Emmaús, 1601-1602, Caravaggio

Si Jesús ressuscitat es va presentar en general en grups –als apòstols reunits, als deixebles d’Emaús– i no individualment, encara que hi ha excepcions: a Maria Magdalena i a Pere, i encara que els evangelis no ho diguin, cal suposar que també es va aparèixer a Maria, la seva mare, aquella que més va patir la seva passió després del mateix Jesús, és per a dir-nos que és en l’Església, en la comunitat reunida on es fa present el Senyor ressuscitat. D’aquí la importància de participar de les trobades de la comunitat cristiana i d’una manera especial dels sagraments i de l’Eucaristia. Encara que enguany amb el coronavirus i el confinament no sabem quan podrem tornar a fer-ho, ens queda el consol de què almenys podem “participar” de les eucaristies, especialment les dominicals, pels mitjans de comunicació social i per internet.

Celebrar la Pasqua és compartir l’alegria de Déu, de Jesús, dels altres germans cristians.

Els mossens i el consell pastoral parroquial de Santa Maria del Pi us desitgem una Bona Pasqua, i que aquesta ens porti la resolució de la pandèmia de la Covid-19.

Soc aquí

Soc aquí a la cuina preparant el dinar de Pasqua. Avui fa un bon sol. Llàstima que no podem sortir. He preparat un sofregit amb ceba, tomàquet... oli de Les Borges; quan els senti que acaben la partida de parxís hi tiraré l'arròs. Soc aquí, Déu, ja ho veus, i potser ara és el moment més feliç d'aquest diumenge.

Soc aquí a l'habitació 552 de l'hospital. Des de fa dos dies ja puc seure a la butaca una bona estona. He agraït de tot cor els seus misatges, m'acompanyen en aquests dies de tanta incertesa. Ara torna l'ambient hospitalari; els timbres, els sorolls del passadís. Els llums del carrer ja s'han encès i entrem en una mena de recolliment clínic. Soc aquí, Déu meu, i encara estic sortint de l'ensurt de fa una setmana. Espero que tot vagi bé.

Soc aquí, esperant que arribi el metro. Triga molt aquests dies del virus. Tothom porta una història al cap, la seva, la de les persones que estima i la dels problemes; tants, potser! A aquesta hora hi ha més dones que homes, més aviat joves que grans; pocs parlen. Per l'altra via ha entrat un tren buit. Soc aquí, Déu meu, un de tants, un més, però per a Tu cadascú és ell o ella, fill o filla teus.

Soc aquí, estirat sobre la gespa del campus d'econòmiques. He estat mesos sense venir. Ara fa tres dies que hem començat. La classe ha resultat força pesada. Avorrida. El professor anava tan ràpid, que crec que ni ell mateix se n'assabentava. Vol recuperar el temps perdut. Com que no sé què fer, si marxar, o anar a la biblioteca o a la cafeteria... m'he estirat i he tancat els ulls per desconectar. Soc aquí, Déu meu, passant l'equador de la carrera i potser m'he equivocat... o potser no. Jo què sé! Només sé que ara soc aquí.

Sempre hi ha un "soc aquí". No podem viure sense ser aquí. El jo sempre és el mateix i sempre va vivint. I a l'aquí li passa igual; molts aquí i en dates diferents, ni que sigui mil·lèsimes de segon. Soc aquí, ara, i Tu, Déu meu, sempre en mi. No t'has cansat mai de ser en mi... per sempre fill o filla teu. Gràcies.

Jesús Renau, SJ.
Publicat a Catalunya Religió